

imaš posestva brez gozdov, toliko živine si smeš obdržati. Tukajšnji revizitor namreč pravi, da ima nalogo od okrajnega glavarstva, na pet oralov posestva pustiti samo eno kravo. Med obdelovanjem zemljišč v ravninah s prhko zemljo in v bregovih s težko zemljo je velika razlika. Zato pa so ljudje z lahkim obdelovanjem in dobrimi njivami bolj nagnjeni na enkratno oddajo in določitev žita, dočim so posestniki, ki imajo slabo zemljo, bolj za stari način rekviriranja.

Sploh pa ponavljam še enkrat: Ta reč je neizpeljiva in naravnost nemogoča, če bi se oddaja žita zahtevala od vseh njiv, katere: 1. služijo drugim nasadom ali vrstam pridelkov, n. pr. od nekdanjih njiv, ki so sedaj spremenjene v pašnike, travnike, deteljiska. 2. Če se obenem strogo ne določi ključ oddaje živine in določi živina, katera se na kmetem posestvu ne sme rekvirirati. Če se bomo na eni strani zavezali oddati toliko in toliko žita, na drugi strani pa nam poberejo vso živino, potem smo izgubljeni. To je ravnotako, kakor če bi se od tistega, ki nima krave, zahtevala oddaja mleka.

F. V., kmet iz ptujskega okr.

Kmetske žene iz ptujske okolice nam pišejo: Dovolite, da se tudi kmetske žene in dekleta izrazimo o novem načinu rekvizicije žita: Naša občina se že lahko zaveže, koliko bo oddala žita, če nam država jamči, da se bo tudi toliko pridelalo, kakor ona računa. Naj skrbijo gospodje, da ne bo mraza, toče, suše, pa tudi ne preveč dežja. Ali mislijo napraviti iz njiv tovarne? V tovarnah se lahko določi, koliko se česa lahko izdela, če se ne pokvarijo stroji ali če se ne prigodi kaka druga zapreka. Kakšno veselje imamo letos, ko nam vse poberejo, do setve in živinoreje, o tem pa drugokrat.

Cirilova.

Najprvo travnik, potem vole in vzdrževalnino.

Predstavite si sledečo kolobocijo:

Nekemu gospodarju so vojaki-trenarji popasili travnik ali pa so ga pohodili zrakoplovci, ali pa je radi silne suše lanskega leta pridelal malo sena. A kaj potem? Rekel boš: Kupi naj si sena drugod, oziroma, ker je sedaj vso preskrbo vzela v roke vlada, naj pomaga tudi vlada in mu nakaže sena od drugod!

Cisto napačno!

Reče se: ti imaš dva vola. Ker ju nimaš s čim krmili, ti vzamemo vola za vojaščino. Dobil je zanj lepo plačo v bankoveih. Kaj s papirjem? Jesti ga ne more, kupiti zanj ničesar, hoče ga shraniti, da si o priliki, če ne poprej, ko bo kogec vojne, kupi druga vola. Gospodar je domoljuben človek, torej da denar za vojno posojilo. Sedaj pa pride davkar in reče: ti si prodal vola, plačaš davek od vojnih dobičkov, imel si osebni dohodek, plačaš osebno dohodnino. Mož

Zakaj jih ni k nam nazaj?"

„Več očetov“, pravi mati,

„K nam nazaj nikdar ne bo,

V grobu, v poteptani trati,

Ze počiva njih telo“ . . .

Versko oduševljenje veje iz „Prošnje k Brezmadežni“, iz „Romarske“ in „Na vernih duš dan.“ Izvirne so misli v pesmi „Gođci svetovnega plesa“ in enako v drugih. Pesnik misli, ima bujno domišljijo, in ume svoje občutke izraziti v gladkih, lepo donečih in prikupljivih kiticah.

Sedaj je izdal Matija Belec drugi zvezek svojih pesmi pod naslovom „Pevajoči slavci.“ Obsega 30 pesmi. Snov je povsod resna in podučna. Oblika lepa — vsa čast samouku, ki ni nikakih višjih šol obiskoval, a vendar narodni jezik tako lepo obvlada. Pristno narodni duh zveni iz marsikatere pesmi:

„Pozdravljam te, slovenski kraj,
Planina, dol in plan!
Sam Bog ti mnogo sreče daj
V mogočno tvojo ilan! . . .
Slovenstvo vso
Pozdravljeno
Si mi na vekomaj!

Ljudstvu bo posebno gotovo ugajala „Beračeva smrt.“ Lep nauk je v zadnji kitici:

Pošteno življenje leskeče
Se lepše, kot čisto zlato;
V krivicah pa malo je sreče
In tudi nikdar je ne bo.

V posebnih pesnih opisuje pesnik življenje in smrt četirih oseb: župnika g. Voduška, Fr. Ciglarja, J. Mariniča in mlade žene Terezije Pukšič. Da bodo te pesmi vsi, ki so pokojne poznali, s solzami brali, smo prepričani.

Nadarjeni pevec, le vrlo naprej! Slovensko ljudstvo ti bo hvaležno za pesmi, ki mu jih zapeješ v poduk in zabavo.

Prof. dr. An. Medved.

dobi predpisano tako svoto, da se mu dela kar temno pred očmi.

A še ni konec.

Naenkrat dobi od vzdrževalne komisije listek papirja: Ker plačuješ tako veliko osebno dohodnino, si bogat človek in se ti odtegne vzdrževalnina po vpolčanem sinu!

Torej: ker so mu uničili travnik, so mu vzeli vzdrževalnino, ker so vzeli živino, mora plačati davek, ker plačuje davek, se mu odtegne vzdrževalnina po svojem sinu!

Pa nikakor ne misli, da je to bajka ali smešnica. Taki in podobni slučajji se dogajajo v naši dotični dan na dan.

„Jugoslovan.“

Slovensko ženstvo in Jugoslavija

Ze četrto leto razsaja grozota vojne v vsej Evropi, katero prav posebno čutimo mi Slovenci. Zakaj? Ker se je pri nas vojnim grozotam pridružila krivica in nezaslišano zatiranje našega naroda. Spoznati more vsakdo, da je bil zares dozdaj najbolj zaničevan, teptan in osužnjen ravno zvest slovenski narod, dasiravno je tekom cele vojne in že prej prinašal velike žrtve in še mnogo več kot drugi narodi na oltar domovine. Krivico in zatiranje je dozdaj prinašal naš rod mirno in vdano, a zdaj čutimo vsi da je izplačana visoka cena, s katero smo vedno želeli odkupiti naš narod suženjstva. Odslej se damo voditi le Bogu in našemu ljudomilemu vladarju Karlu ter nočemo več nadzorstva nemških valpetov in vsenemske nadprave. Biti hočemo prosti tujeje jarma, sami hočemo gospodariti na svoji zemlji, ljubiti se bratsko med seboj, imeti enake pravice in v dno vdano služiti le slavim habsburškim vladarjem. Ali ni to plemenita ideja v blagor vsemu našemu narodu?

Blaga slovenska žena! Ko ti je odhajal mož, krčilo se ti je srce od prevelike bolesti in gorke solze so razodevale tvojo notranjo muko; ko si potem čez nekaj mesecev zvedela, da se ne vrne nikdar, da je dal življenje za cesarja in domovino, si se revica pač zgrudila v največjo žalost in vzbudila te je le skrb in dolžnost do tvojih ljubih otročičev. Morala si se tudi z junaško silo neutrudljivo sama oprileti vsega težkega dela v prid svojem in vsega gospodarstva. Trudiš se od zore do mraka, da pripraviš živež domačim in drugim, in tvoje srce goji le edino željo, da bi zasijala boljša bodočnost vsaj tvojim otrokom. Tvoj mož je dal življenje in ti si darovala trpljenje za domovino, torej tudi ti si pomagala odkupiti slovensko zemljo, zato pa sedaj odločno s svojo žuljavo roko podpiši deklaracijo Jugoslovanskega kluba in zasiguraj s tem svojemu otroku, da bo na lastni zemlji svoj gospod. Edino vlem je zadoščenje za tvoje nezno trpljenje.

Zlata mati! Ko si ob slovesu blagoslovila sina, ti je trepetala roka in nikdo te ne more razumeti, kaj je čutilo tedaj tvoje materino srce. Vedno in povsod so ga spremljale tvoje misli; v duhu si ga gledala, kako je bil zmučen do smrti, lačen, bled, suh, poln prahu in v vedni smrtni nevarnosti. Vse to si čutila, trpela z njim, slednjič si pa zvedela: tam in tam je poškrbila njegova srčna kri bojno polje in dal je svoje življenje za dom. Nepopisna bridkost je napolnjevala tvojo dušo in nihče te ni mogel potolažiti. Oh, draga mamica, glej, to trpljenje je bilo tvoja bridka dolžnost, in za to imaš prav posebno pravico glasovati za bodočo Jugoslavijo, katera je odkupljena tudi s krvjo tvojega sina in s tvojimi bridkimi solzami.

Ljubljena sestrica! Objela si brata, dan na dan si se ga spominjala in gorke vzdihne v solzah pošljala k Bogu. Kako zelo si ga pogrešala pri vsakem ovajem podjetju, kjer ti je bil on vedno moder svetovalec. Upala si na srečno vrnitev, a Bog je sklenil drugače. Ko se mu je zasadil bajonet v prsa in je zavezala globoka rana, ti je zadnjikrat zaklical in svetoval: Podpiši deklaracijo Jugoslovanske, saj imaš za to veliko pravico; s tem tudi izpolniš mojo oporoko. Samo v ustanovitvi Jugoslavije bo zasijal trajen mir in posušili se bodo potoki krvi in solza.

Slovenka, poštena nevesta! Nešteto krat si drhtela v molitvi: Marija, varuj in brani ga! Imela si lep načrt za svoje prihodnje srečne dneve. Prišlo je pa drugače, vse tvoje nade so se spremenile v tugo in žalost. Vse ti je jasno in ostane zapisano tvoj živ dan v tvoje boleče srce. Sprejela si le kratko obvestilo, da ga je ubila sovražna granata, pokopan je v tujji zemlji, žrtev za domovino. Sveto pa ti je načelo tvojega ženina, sveta njegova ideja, za katero je živel in umrl: Samostojna jugoslovanska domovina.

Torej, junaške Slovenke, priborile smo si že v polni meri s svojim trpljenjem in s svojimi žrtvami največje pravice za srečno, svobodno, narodno bodočnost. Pogumno naprej! Bog bo pomagal! Živele Jugoslaviji!

Pohorska Jugoslovanka.

Pripravite nam srečnejšo domovino.

Cez tri leta se že borimo vojaki na bojnem polju za obstoj naše slavne habsburške cesarske hiše proti zunanjim sovražnikom. Posebno hrabri so se pokazali naši slovenski fantje in možje, katerih je že tudi na tisoče in tisoče dalo svoje mlade življenje za cesarja in naš mili dom. Šramota je torej da se še najdejo ljudje, kateri nam sio encem očitajo izdajstvo in bogve kaj še vse. Zato e tudi tukaj na bojišču z velikim veseljem sledimo poročilom v naših listih, kako se doma ljudstvo vzbuja in krepko stopa na plan z zahtevo: Dajte nam naše pravice! Dajte nam samostojno Jugoslavijo, v kateri hočemo biti sami svoji gospodarji, ne pa sužnji ali hlapci drugim narodom!

Mi vojaki z bojnega polja kličemo vam v domovini: Vsi, kolikor vas je doma, korajžno na krov ter nam pripravite srečnejšo jugoslovansko domovino, v kateri hočemo po tej strašni vojni živeti mirno življenje, ne kot tlačani drugim narodom, ampak kakor samostojni gospodarji. Kakor imamo na bojišču vsi vojaki enake pravice in dolžnosti za bojevanje, tako se naj tudi deli pravica doma vsem brez razlike narodnosti. — J. Felicijan, desetnik gorskega strelskega polka.

Pobiranje podpisov za Jugoslavijo ni proti postavi.

Kakor na Stajerskem, tako so tudi nemškutarji in zagrizeni Nemci na Koroškem silovito razburjeni radi jugoslovanske deklaracije, katera je poživila narodno zavest vsega jugoslovanskega naroda tja do skrajnih točk na naši narodni meji. Naši nasprotniki grozijo s kaznimi, z ječo, z ustreljenjem in z vislcamii vsem, ki agitirajo za deklaracijo in ki isto podpisujejo. Najhujše je bilo na Koroškem. Pretekli teden je brzojavilo predsedstvo Jugoslovanskega kluba vodstvu koroških Slovencev z ozirom na pritožbo, ki so prihajale iz Koroške: „Slovenski Korošci, brez strahu v boj za našo deklaracijo, ki stoji na popolnoma zakoniti podlagi. Vsako oviranje tako naznanite.“

Iz Dunaja se nam poroča, da je ministrstvo objavilo, da se smejo podpisati za Jugoslavijo svobodno pobirati in da nihče, ne orožniki, ne uradniki, ne policaji in ne vojaštvo ni opravičeno delati komurkoli radi zbiranja podpisov ali podpisovanje deklaracije kakršnekoli neprilike. Podpisovanje za Jugoslavijo temelji na popolnoma postavnih podlagi.

Če torej kdo bega naše ljudi ali celo izgovarja grožnje, naznanite takoj ime dotičnika, besede, ki jih je rabil, priče in vse podrobnosti Jugoslovanskemu klubu na Dunaju (Parlament).

Naše žrtve za domovino.

V Kamnico pri Mariboru je došla tužna vest, da je na italijanski fronti padel, zadet od sovražne mine, v najboljši moški dobi mož Konrad Nerat. Padli junak se je za cesarja in domovino bojeval že od začetka vojne. Zapušča ženo in dva nepreskrbljena otroka. Vsemogočni mu bodi plačnik, žalujoči obitelji pa tolažnik!

Na italijanski fronti je padel dne 29. januarja vrl mladenič Franc Lešnik iz Vurberga v 34. letu svoje starosti, zadet od sovražne bombe. Bil je naročnik „Slovenskega Gospodarja“ in „Straže.“ Je služil pri 87. pešpolku.

Na italijanski fronti je zadela sovražna krogla dne 25. decembra 1917 Martina Rojko iz Spod. Dupleka pri Vurberku. Bil je takoj mrtel. Eden njegovih bratov je že 31 mesecev v vjetništvu na Ruskem.

Iz tirolskega bojišča nam je došla tužna vest, da je dne 14. januarja 1918 uničila sovražna granata 18letnemu kmetskemu sinu Martinu Pohare iz Račevtoče življenje. Martin je bil edini up in opora blagi materi vdovi in ljubeči brat svoji sestrici. Na tirolskih gorah počiva Tvoje telo. Tvoja plemenita duša pa uživa pri Gospodu vojskinih trum večni mir.

Zalostno vest je pisal Rudolf Šiško rodbini Grozl pri Sv. Antonu v Slov. gor. Padel je že drugi sin Jakob Grozl, star 21 let. Zadeti je bil od laške granate dne 24. oktobra 1917, t. j. na dan sv. Rafaela. Rajni Jakob je rad prebiral lepo čtivo; naročenega je imel tudi na fronti „Slovenskega Gospodarja.“ Bil je tudi goreč častilec Marijin.

Mladeničem-vojakom Marijine družbe pri Sv. Lovrenou v Slov. gor. se naznanja, kako se darujete za vero, dom, cesarja. Vas je 53 na vojski, 6 vjetih, 16 že v miru počiva in 45 doma za vas dela. Imeli smo za padle že zadušnice, sedaj že lelos za tovariša Jožefa Gornjca iz Rotmana, počiva v Knittelfeldu; za Antona Toplak iz Kukave, umrl v

Celovec: z slovesno opravilo za Martina Kocmat (edini sin iz Dragoviča), kateri je bolan prišel iz laškega vjetništva in brez leve roke, ter je pri starših okončal svoje življenje. Rad je pravil, da so v raznih laških bolnišnicah z njim usmiljeno in potrpežljivo ravnali, če se tudi v tujem jeziku niso razumeli, toda spoznali njegovo pošteno, nedolžno srce ter ga radi imeli in so ga poslali z različnimi nabožnimi spomini obdarovanega domov kot Marijinega otroka. — Res: Kakor Slovan povsod brate ima, tako tudi veren mož, mladenič, povsod se dobro ima, zato smo tudi ljubeznivega Martina prav slovesno spremili k zadnjemu mirnemu počitku. — Te dni pa je umrl v Tridentu na legarju bivši trgovski pomočnik 23letni Anton Stebih iz Meliča. Tem večja žalost je zadela domače, ker je že leta 1916 brat Frano pri Proseku bil položen v grob. Mladeniči, Marijini otroci, mi se vas spominjamo, ne pozabite med seboj na Mater božjo!

Dne 12. decembra 1917 je padel na italijanskem bojišču vrl mož Frano Ruhl. Zopet lahko trdimo, da naši najboljši umirajo. Padli Frano je bil že kot mladenič vzor značaj, povsod priljubljen. Pozneje je bil pač najboljši mož svoji ženi in najskrbnejši oče svojim otrokom. Nesrečna vojna je uničila to družino srečo. Zapuščena žena in petero nedoraslih sinov.

Iz negovske župnije je žrtev za domovino v italijanski vojski Franc Landergot, katerega je že dne 28. januarja t. l. granata v nogo zadelala in ga nevarno ranila, da je bil prepeljan v vojaško bolnišnico v Inost, kjer je v velikih bolečinah dne 11. februarja vdan v božjo voljo, spreviden s sv. zakramenti, umrl in bil dne 13. februarja pokopan. Za njim žalujejo njegova žena s petimi otroci, kakor tudi njegovi starši in njegove tri sestre.

Sv. Jedert nad Laškem. Dne 30. januarja je obležal na italijanskem bojišču 20 letni Ferdo Železnik, p. d. M kunov iz Klenovega. Služil je pri strojnica. Dva njegova brata sta še pri vojaki, dva sta ujeta na Ruskem, peti je bil letos potrjen. Doma na kmetiji oca mati — vdova z eno hčerjo.

Vsem blagim slovenskim žrtvam naj bo trajen spomin!

Razne politične vesti.

V središčni seji državne zbornice dne 27. februarja se je vršila razprava glede prodajanja veleposestev, takozvanih fideikomisov. Poslanec Jaro je zahteval, da bi naj vlada predložila zbornici zakonsko predlogo, zadevajočo razlastitev obširnih lovišč veleposestnikov in grajščakov, ki so nastala na ta način, ker so se pokupila razna knetska posestva in spremenila v lovišča. Ikar bi se naj potrebno ukrenilo, da bi se porazdelila taka veleposestva, katerih se vsled prevelike razsežnosti ne more primerno obdelovati. — V parkovi seji dne 1. marca se je pa vršilo drugo in tretje branje zakonske predloge o zvišanju podpore in pokojnine vojaškim osebam, njih včevam in sirotam. K predmetu je med drugimi govoril tudi slovenski poslanec Gostoljar, ki je izjavil, da mora biti najnujnejša skrb države, da dobijo invalidi kolikor le mogoče delo in zaslužek, kajti dosegljiva oskrba invalidov je tako nezadostna, da se sploh ne zasluži tega imena. Za invalide vsake narodnosti bi se morale v primernem številu ustanoviti strokovne šole. Končno je še grajal postopanje oblasti pri podeljevanju vojaških podpor. Zakonski načrt je zbornica sprejela v drugem in tretjem branju. V isti seji je bil tudi določen dnevni red za tekoči teden in sicer v torek, dne 5. marca, bi se naj vršile drugo branje začasnega državnega proračuna, ki bi se naj nadaljevalo v sredo in četrtek, 7. marca, bi se pa naj vršilo glasovanje o državnem proračunu. V preteklem tednu so se vršila števila pogajanja ministrskega predsednika dr. Seidlerja s Čehi in Jugoslavlani, da bi jih pridobil za glasovanje za državni proračun. Pogajanja so potekla brez uspešno, ker vlada noče izpolniti zahtev Jugoslovancev, izraženih v znani majniški izjavi Jugoslovanskega kluba. — Pretekli teden so vložili naši poslanci več interpelacij o preganjanju Jugoslovancev, kot prezanlanje župnika in pisatelja Fr. Ks. Meška na Koroškem, glede neznosnih razmer v vjetniškem taborišču v Brunovi na Češkem in še več drugih.

Dr. Korošec pri cesarju. V sredo, dne 27. februarja, je bil načelnik Jugoslovanskega kluba poslanec dr. Korošec sprejet od cesarja. Avdijenca pri cesarju je trajala pol ure.

Jugoslovanski voditelji v Zagrebu. V Zagreb so dospeli dne 2. marca jugoslovanski voditelji iz vseh avstro-ogrsko-jugoslovanskih dežel, med njimi i več naših državnih poslancev, na čelu jim dr. Ant. Korošec. Ogrska in hrvatska vlada se je zbaia Jugoslovancev in je hotela na vsak način po zagrebški policiji onemogočiti sestanek, kar pa se ji ni posrežilo. Ker voditelji niso smeli zborovati v določenem hotelu, so zborovali v stanovanju predsednik Starčevićanske stranke dr. Paveliča. Dr. Korošec je poročal o političnem položaju. Po živahni razpravi se je sprejela resolucija, v kateri združeni zastopniki vseh jugoslovanskih pokrajin izjavljajo, da so vsi složni v tem, da je možna in potrebna združitev vseh jugoslovanskih strank in skupin, ki, stoječ na načelu narodnega edinstva in se naslanjajoč na načelo narodne

samoodložbe, zahtevajo za svoj narod neodvisno, na demokratskem temelju urejeno državo Slovencev, Hrvatov in Srbov pod habsburškim žezlom. Na zborovanje je došlo odposlanstvo hrvatske visokosolske mladine. Visokosolec Lazič se je v ognjevitem nagovoru zahvalil dr. Korošču za dosežanje delo in prosil Jugoslovanski klub nadaljne pomoči. Dr. Korošec s pri odhodu po zagrebških ulicah in na kolodvoru velike množice ljudstva, posebno mladine, burno pozdravljale. Ves jugoslovanski rod je navdušen za samostojno jugoslovansko državo!

Dr. Korošec hrvatski mladini.

Po končanem zborovanju jugoslovanskih voditeljev v Zagrebu se je pred kolodvorom zbralo na stotine hrvatske mladine in drugega občinstva, ki je viharno pozdravljalo nasega voditelja. Mladenke so obsule dr. Korošca s cvetjem. Dr. Korošec je nagovoril mladino slovenski tako: „Draga mladina! Iskreno Vas zahvaljujem za pozdrav Jugoslovanskemu klubu. Vaša ljubezen za našo veliko stvar nam daje vsem novega poguma. Prepričani bodite, da bomo tudi poslej z navdušenjem, ki nas ga ni mladost, delali za naše ideale. Če bomo vsi storili svojo dolžnost, mi in Vi, ne ovomim, da naše prizadevanje ne bo zaman. Živela Jugoslavija!“ — Na te besede so iz tisoč grl zadonele gromoviti kliči: Živio dr. Korošec! Živio Jugoslavija! Prosto pot Jugoslaviji!

Ijavo za jugoslovansko deklaracijo so se podpisali: vsi mariborski bogoslovni profesorji, krajnolski svet pri Sv. Križu pri Ljutomeru, kat. bral. društvo pri Sv. Juriju ob j. z. in v Starem tgu pri Slov. Gradcu; občinski odbori občin Bišečki vrh v ptujskem okraju, Sv. Kristof pri Laškem, Novacertev pri Celju, Okoško pri Koncub in Tolsti vrh pri Gustanju na Koroškem, žene, možje, dekleta in fantje iz Bišekega vrha v Slov. goricah (104) slovensko ženstvo pri Sv. Juriju ob j. z. (1644), Rače, Šesdob, Slivnsko Pohorje in Polane (86), Morje pri Framu (118), Petrovča (400) Zalec (440) Št. Pavel pri Preboldu (575), Št. Jurij ob Taboru (673), Vransko 741 ženskih in 486 moških podpisov, 121 gospodinjn gospodarjev iz župnije Sv. Duh na O. tem Vrhu (Boč, Veliki Boč in Vurmat), Sv. Trojica v Holozah 211 moških in 462 ženskih (poprej že odposlanih 350), Sv. Jurij ob Pesnici (226) Moravci pri Mal. Nedelji 230, slovenski vojniki delavskega oddelka v Mariboru (29). — Dolenja vas pri Artičah 124 ženskih in 46 moških podpisov, Dekliška zveza Videm ob Savi.

Nemškutarji so še vedno doma. Kako veliko veselje je zavladalo med nemškutarskimi mamevki, ko se je razglasilo, da jih bo ptujski pek Ornig vodil na cesarski Dunaj. Dobre 4 tedne je že preteklo od tega, ko se je reklo, zdaj gremo, zdaj gremo. Na zbihsane čevlječke in zlikane suknje je že padel debel prah, mnogi so jezni na mučno čakanje ter so že odpovedali svojo udeležbo. Ljudstvo s prstora kaže za tistimi, ki bi radi izdali svoj narod ter so se vdnjali onim, ki hočejo Avstrijo zapisati Prusakom in katerim je pruska cesarska rodbina Hohencolerncev bolj v čisljih kot naša habsburška vladarska rodbina. Ko bomo imeli celoten seznam teh nesrečnih prodanih duš, bomo objavili njih imena, da jih bo slovenska zgodovina vpisala v seznam črnih izdajalcev slovenskega roda.

30. maj. Slovenska mladenka nam piše: Predlagam, da se že sedaj pripravljamo na dan 30. maja. t. l. na obletnico naše jugoslovanske deklaracije. Vsako slovensko društvo in v vsaki župniji naj priredi če ne ta dan, pa malo prej ali pozneje slavnost, na kateri se naj ljudstvo ponči o slovenski zgodovini in o ciljih naše deklaracije. Izdala bi se naj poljudna knjižica o Jugoslaviji

Zandarji, pomagajte! „Štajero“ kliče zoper jugoslovansko deklaracijo na pomoč žandarje in policaje. Veliki junaki so naši nemškutarji. Kako so im hlačiče tresle pred Jugoslavlani in našimi zahtevami, ki se vedno bolj približujejo svojemu uresničenju! Pred tedni so klicali: K samemu cesarju gremo! Ko niso bili sprejeti, pa se zadovoljijo z žandarji in političnimi uradniki. Bismarck, malik vsenemcev in nemškutarjev, je rekel, da se Nemci bojijo samo Boga in drugega nobenega na svetu. Štajerski in koroški Nemci pa se strašno bojijo Jugoslavije. V svojem obupnem strahu se skrivajo za žandarje in njihove sablje. Pa jim vendar ne bo nič pomagalo. Žandarji nimajo nič opraviti s podnosi za jugoslovansko deklaracijo, nimajo pravice nadlegovati nobenega nabiralca ali nabiralke podpisov, nimajo nobenemu niti najmanj žugati zavoljo podpisov ali nabiranja podpisov.

Če bi kak žandar se vtikal vmes ali sitaril ali k: e ozil, takoj naznanite, povsod se bo slovenskem klubu. Se bo temeljito poskrbelo, da se bo takim ljudem pomirila preveč nemirna in nemškutarske navdahnjena kri! Žandarji imajo dandanašnji dovolj dela z vedno bolj se množecimi tatvinami, goljufijami in vlomi. Za tate in vlomilce se naj brigajo. Jugoslovansko deklaracijo pa naj pri miru pustijo, ker ta jih prav nič ne briga. Torej se bodo nemškutarjem hlačiče tresle naprej. Kaj še le bo, ko bo samostojna Jugoslavija ustanovljena! Kako bo takrat z nemškutarskimi hlačičami!

Bojijo se nas. Ves nemški tabor je v groznih strahih. Jadicujejo: Kaj bo? Kaj bo? Jugoslavlani ne bodo biti več naši tlačani; ustanovila se bo za nje velika jugoslovanska država, v kateri bodo Slovenci samosvoji gospodarji. In v to državo bodo priplopljena tudi mesta Maribor, Ptuj, Celje, Celovec, Veli-kovec itd. Slovenci bodo dobili v teh mestih svoje svoje, svoje uradnike, slovenske napise, nič več ne bo prednjačila nemščina. In v občinskih odborih teh mest bodo sedeli tudi slovenski zastopniki, ki bodo slovensko govorili pri občinskih sejah. Oh, le bo — grozno; Tega ponižanja nemški želodec ne bo prenesel. Da se torej prepredi strašna jugoslovanska nevarnost, začenjajo Nemci prirejati velike shode proti Jugoslaviji. Tako beremo v nemških listih, da bodo v nedeljo, dne 10. marca, t. j. na dan 40 mučenikov, zborovali ubogi nemški mučeniki v St. Ilju v Slov. gor., drugo nedeljo v Gradcu itd. Jugoslovanski valovi preplavljajo vsenemško golazen, ki se zvija, krči in vpije proti Berlinu na pomoč.

Rekvizicija in deklaracija. Dobili smo naslednji dopis: V „Gospodarju“ smo brali, da je neki živinski nakupovalec v ptujskem okraju rekel ljudem, ki so podpisali jugoslovansko deklaracijo, da bodo hudiča videli, ker so podpisali in da jim sme zaradi tega vso živino vzeti. Bodo nemški gospodje menda tudi hudiča videli, ko v slovenskih občinah ne bodo imeli več kaj rekvirirati. Če bo slo naprej tako kakor dosedaj, potem v par mesecih ne bo več živinčeta nikjer v hlevu. Kako pa hočemo potem obdelovati njive, kje hočemo vzeti žita, da zopet nasitimo nemško in nemškutarsko gospodo? Ali bodo gospodje iz Gradca prišli kopat naše njive? Naj le, bodi saj vodeli, kako se kruh služi, drugače menda mislijo, da ni treba drugega, kakor ga nesti v usta. vsenemškega gospodstva in gospodarstva smo že sili, zato z velikim veseljem podpisujemo izjavo za jugoslovansko samostojnost. Dvoje želimo, dvoje hočemo: Konec vojske in proč od Gradca! Pravijo, da ni kaj prida gospodar, kdor se vmešuje v gospodarstvo svojega sosedja. Menda je res tako. Nemci, pustite nas v miru, da bomo sami gospodarili na svoji zemlji. Vsak sebi! Avstrijska Jugoslavija na plan! — Mladenka od Sv. Aniona v Slov. gor.

Slovenec in Hrvat. Bratoljubje med vsemi plemenimi jugoslovanskega rodu postaja vedno bolj priručno. Naši vojaki, posebno ranjenci, ki prihajajo iz Hrvatske, pripovedujejo o gosto- in bratoljubju, s katerim sprejemajo Hrvatje in Hrvatice naše slovenske junake. Istotako tudi Slovenci vedno bolj uvidevajo, da je Hrvat res naš krvni brat. V torek, dne 12. februarja, je prinesel v neko mariborsko bolnišnico slovenski kmet iz Murskega polja košarčar jestvin. Žal, našel je sina mrtvega. Starček se je bridko razjokal. Vprašal je vojaka, ki je ležal v postelji poleg postelje njegovega sina, o zadnjih urah svojega sina. Voak je bil rodom Hrvat. Starac ga je objel in se bridko razjokal. „Umrli Ivan je bil moj edini sin“, je tožil, „sedaj nimam nikogar.“ In tedaj pravi Hrvat: „E, otac, i jaz sem zapuščen sirota, brez otaca, brez matere.“ Oče-Slovenec mu odgovori: „Ker smo Slovenci in Hrvatje rodni bratje, bodeš ti odslej moj sin.“ In res, odslej skrbi slovenski kmet prav po očetovski za Hrvata-ranjenca. Ko bo ozdravel, ga bo vzel na svoj dom in ga namerava posinoviti. To je samo posamezni slučaj bratoljubja med Hrvatji in Slovenci. Bliža se nam čas, ko se bomo trdno strnili s svojimi rodnimi brati. Pozdravljen, ti-sočkrat pozdravljen tisti srečni trenutek jugoslovanskega zedinjenja!

Napad na župane. Na znanem Balčevem zborovanju v Celju se je neki dr. Schelesinger, mlad politični uradnik, spravil nad župane, češ, da župani ne baje najbolj zavirajo razne rekvizicije. Očitaj jim je, da se ne zmenijo za uradne odloke politične oblasti, v katerih se od njih zahteva, naj bolj odlično sodelujejo pri rekvizicijah kmetijskih pridelkov, naj zabranjujejo skrivanje žita itd. Mlad mož, kakor je dr. Schelesinger, si menda misli, da imajo slovenski kmetijski župani 24 ur časa na dan na razpolago, kakor nekateri iz mestne gospode. Kmetijski župan bi menda moral delati neprestano noč in dan in s tem podpirati lenobo gotovih ljudi po mestih. Vsakdo ve, da je dandanes kmetijski župan tako obložen z delom, da je srečen, če more le par ur spati. Škrbel bi naj za posestvo, letal in popisoval živino, drva, sadje, vino, lovil tatove in postopače, opravljal službo sodnijskega birača in slugo okrajnega glavarstva, odgovoren bi moral biti za vsakega dezerterja itd. Da, g. dr. Schelesinger, lahko je govoriti, lahko je izdajati stroge odredbe, a nemogoče je vse to izvršiti. Nikakor pa ni na mestu, ako političen uradnik javno napade župane.

Slovenski štajerski poslanci se pritožujejo radi rekvizicij in krivic. V sredo je vodil poslanec dr.